

εἰ; γάμου, οἵτινες ὅμως καὶ ἔμειναν σχεδὸν πάντοτε ἄγνοι. Λέγεται δὲ μάλιστα περὶ τινος Ἐκλεκτορίδος τοῦ Βραδεβούργου, ὅτι μολονότι ἐπροσπάθει πολὺ, δὲν ἐστάθη τρόπος νὰ κάμῃ γενεὰν Νάνων. Εἶναι δὲ περιέργον ὅτι πολλῶν Νάνων οἱ γονεῖς εἶναι ἰκανῶς ὑψηλόσωμοι.

Ὁ *Nanismus* ἐνίοτε παρέρχεται. Οὕτω παῖς τις μέχρι τοῦ δεκάτου ἔκτου ἔτους τῆς ἡλικίας του διαμένων Νάνος, ἀκολούθως ἀνεπτύχθη ταχέως καὶ ἔφθασεν εἰς ὕψος πέντε ποδῶν. Καὶ τάναπαλιν, πολλοὶ οἵτινες μέχρι τινὸς εἶχον τακτικὰ τὰ μέλη, αὐξάνοντες εἰς τὴν ἡλικίαν ἔμειναν Νάνοι.

Οἱ Νάνοι εἶναι γενικῶς ἀνήσυχοι καὶ ὅλαι των αἰ δυνάμεις καὶ τὰ πάθη ἀναπτύσσονται πρωιμώτερον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐπομένως καὶ τὸ γῆρας τοὺς καταλαμβάνει ταχύτερον. Ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ζῶσιν ἕως τὸ 25 ἔτος, ἄλλοι ὅμως φθάνουσι καὶ εἰς ὠρίμην ἡλικίαν. Περιφημότερος μεταξὺ τῶν Νάνων ὁ Βαβῆς, ὁ πατριάρχης Βορβιλιάσκιος. κλ. Πολλοὶ δ' ἐξ αὐτῶν ἔδειξαν καὶ μεγάλην γενναϊότητα, ἐν οἷς ὁ Ἰόφερης Χουδσων, εὐνοούμενος τῆς Ἑβρικήτης βασιλείας τῆς Ἀγγλίας, ὃς τις παροργισθεὶς κατὰ τινος Κρόφτ, τὸν ἐκάλεσεν εἰς μονομαχίαν, καὶ ἀναβὰς ἐπὶ τοῦ ἵππου, τὸν ἐθανάτωσεν εὐθὺς διὰ τοῦ πυροβόλου.

Ε.

Ο ΦΡΕΙΔΕΡΙΚΟΣ Β΄.

Μεταξὺ τῶν πολλῶν οἵτινες ἐζήτουν ν' ἀπολεύσῃ χάριτας παρὰ Φρειδερίκου τοῦ Μεγάλου, ὑπῆρχε καὶ τις ἐπίσημος καὶ ἀνδρεῖος ἀξιωματικός, ὃς τις διὰ διαφόρους τῆς τύχης του περιπετείας εἰχε καταστήσειν εἰς μεγίστην ἔνδειαν. Ἐζήτηε δ' οὕτως σύνταξιν παρὰ τοῦ βασιλέως, καὶ ἡ ἀνάγκη του τὸν καθίστα ἀνυπόφορον καὶ ἐνοχλητικόν. Ὁ δὲ Φρειδερίκος κατὰ πρῶτον μὲν τὸν ὑπέσχετο καὶ τὸν ἔλεγε νὰ προσμένῃ ὀλίγον, ἀκολούθως ὅμως βαρυνθεὶς ἀπὸ τὰς ἐπιμόνους αἰτήσεις του, διέταξε νὰ μὴ τὸν ἀφίνωσιν εἰς τὸ ἐξῆς ἐλευθέραν τὴν πρὸς αὐτὸν εἴθετον. Οὕτω δὲ ὁ ἀξιωματικός ἐλησμονήθη, καὶ οὔτε κἀν λόγος ἐγίνετο περὶ αὐτοῦ. Μίαν δὲ τῶν ἡμερῶν ἔδειξαν εἰς τὸν βασιλέα σάτυραν τινὰ πολλὰ ἐγγικτικήν. Τοιαῦτα ἐγίνοντο συχνάκις, καὶ ὁ Φρειδερίκος ἐσυνείθιζε νὰ τὰ θεωρῇ μὲ ἄμμα καταφρονήσεως. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ταύτην παρεσύρετο

πολὺ τὸ ὄνομά του, τοσοῦτον παρωργίσθη, ὥστε ἐπρόσφερε πεντήκοντα χρυσοὺς Λουδοβίκους εἰς τὸν ὅστις ἤθελε τὸν φανερώσει τὸν συγγραφέα αὐτῆς.

Τὴν ἐπιούσαν δ' ὁ ἀξιωματικός ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῶν ἀνακτόρων, παρακαλῶν νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ εἰσέλθῃ. Κατ' ἀρχὰς οἱ ὑπρέται τὸν ἐμπόδιζον κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ κυρίου των, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπέμνε τελευταῖον τὸν ἐδόθη ἡ ἄδεια νὰ παρῆσιασθῆ εἰς τὸν Βασιλέα, ὅστις καὶ ἀναγνώρισας ὅτι ἦτον ἐκεῖνος ὅστις τὸν ἠνώχλει πολὺ, — Διατί πάλιν ἔλθεις ἐδῶ τὸν ἠρώτησε μὲ ταραχήν: — Διὰ τοὺς πεντήκοντα χρυσοὺς Λουδοβίκους, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ ὄχι διὰ τὴν σύνταξιν. Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιητὴς τῆς σατύρας· φυλάκωσέ με καὶ παίδευσέ με κατὰ τοὺς νόμους, πλὴν στείλε τὰ χρήματα εἰς τὴν γυναῖκα καὶ τὰ τέκνα μου διὰ νὰ τὰ λυτρώσῃ ἀπὸ τὴν πείναν. « Πρέπει νὰ σὲ στείλω, εἶπεν ὁ Φρειδερίκος εἰς τὸ Σπανδῶ, (ἔπου δηλαδὴ κατεδικάζοντο διὰ βίου οἱ παῖταί). Στείλέ μὲ ἐκεῖ, ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικός, ἀλλὰ στείλε καὶ εἰς τὴν οἰκογένειάν μου τὴν ὁποῖαν ὑπεσχέθης ἀνταμοιβήν. » Ὁ Φρειδερίκος δὲ πάραυτα γράψας ἐπιστολὴν τινα, καὶ σφραγίσας αὐτήν, τὴν ἐνεχείρισεν εἰς τὸν ἀξιωματικόν διὰ νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ Σπανδῶ, μὲ διαταγὴν ὅμως νὰ μὴ τὴν ἀνοίξῃσι πρὸ τοῦ ἀπογεύματος. Ἐστειλε δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ἀρκετοὺς φύλακας διὰ νὰ τὸν φυλάττωσι μέχρι τῆς προσδιωρισμένης ὥρας. Φθάσας δ' ὁ ἀξιωματικός εἰς τὸ Σπανδῶ, ἐνεχείρισε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ φρουρίου, καὶ συνεκάθησε μετ' αὐτοῦ, προσμένων ἀνυπομόνως νὰ ἴδῃ τὰ ἐν αὐτῇ ἐμπεριλαμβανόμενα.

Τελευταῖον δ' ἀνοίξαντες τὴν ἐπιστολὴν, ἀνέγνωσαν τὰ ἀκόλουθα. « Ὁ φέρων τὴν παροῦσάν μου διορίζεται ἀρχηγὸς τοῦ φρουρίου Σπανδῶ, ἔπου βέλουσι φθάσει μετ' ὀλίγον ἡ σύζυγος καὶ τὰ τέκνα του, φέροντες μετ' ἑαυτῶν πεντήκοντα χρυσοὺς Λουδοβίκους. Ὁ δὲ πρῶτος ἀρχηγὸς τοῦ φρουρίου ἄς περάσῃ εἰς Ποστιδάμιον, ἔπου εἶναι ἐτοιμὴ ἄλλη θέσις καλητέρα δι' αὐτόν. » Εἶναι δὲ τῶν ἀδυνάτων νὰ παραστήσῃ τις πόσον ἐθαύμασαν καὶ οἱ δύο, βλέποντες μὲ ποῖαν φιλανθρωπίαν ὁ Βασιλεὺς ἐπαίδευσεν τὸν συγγραφέα τῆς Σατύρας.

Πρ. ΗΘ.